

escola

nº 47 - juny 2009

REVISTA DEL COL·LEGI "SANT ALFONS" DE FELANITX
COOPERATIVA D'ENSENYAMENT "ES LLEDONER"

Som
coope-
rativa!

SUMARI

Notícies de l'escola	4
Jo era allò que se'n diu un bon al·lot	
Joan M. Barceló Antúnez	10
El policia tutor i els centres escolars	
Jaume Bonet Julià	13
Sa Tanqueta: L'Hortet Escolar	
Alumnes de ciències experimentals 3r ESO	17
Educació Infantil:	
A Son Gual - Granja Escola	18
De professió: carters	20
Excursions fetes a mida	22
Educació Primària:	
Els gegants de Felanitx (1r)	24
Sant Joan Pelós i Els Cavallets (2n)	26
La Serra de Tramuntana (3r)	28
El Castell de Santueri (4t)	30
Sant Jordi 2009. Còmics (5è)	32
La vinya a Felanitx (5è)	36
El Zoo den Pitús (6è)	40
Educació Secundària:	
PQPI: què en pensen... (PQPI)	42
Flag-Rugby	44
Fotogrames i quimigrames	45
Tempus fugit	46
És l'hora dels adéus	48
Excursió a Eivissa	50
Viatge d'estudis de 4t d'ESO	51
Dept. Atenció a la diversitat	
Nins del Primer món / nins del Darrer món	52
Magisdèries	
Xavier Ginard Bosch	56
Blocaires: Miquel Lluís Mestre	
Navegant sense rumb	58
Arxiu fotogràfic	60
La Sargantana Blava	62

COOPERATIVA D'ENSENYAMENT
"ES LLEDONER"

EDITORIAL

*Els antics en deien gest,
no conec millor paraula
per dir allò que en tu veig
i que no he vist en cap altra.*
Raimon.

No són només els renous que fan creptar les bambolines. Ni són solament els textos que surten de les gargamelles com si fossin fileretes de formigues disciplinades. S'abaixen els llums de la sala i s'alcen les veus que rompen les ombres disperses que caldrà ordenar després de les primeres mamballetes. Quan s'obri el teló s'enfilen les pessigolles, s'acaramullen les corredisses i s'esvaeixen les pores. Cada màscara té un fil diminut que separa la pell de l'actor de la del seu gest assajat. I les formes del cos escurcen de puntetes la distància que recorren entre el vaivé gens abrupte que mescla realitat i ficció. El Teatre, en lletra grossa, és més que una memòria i una declamació, molt més que una mentida pactada.

L'escola sencera cada primavera no té altre remei que contemplar el meravellós espectacle de la transformació. Cada actor és un fruit pensat, cada moviment un arbre que ha crescut i cada paraula el paisatge que escena rere escena ens presenta el teló reverenciosament.

Enguany hem tornat a ser més d'un centenar. No fa falta ni saber xerrar; és igual si jugant a fer teatre ens berenam les paraules perquè només tenim tres anys; és igual si feim de porquet, de bella dorment, de mestre malcarat. És igual si els camerinos són com a un bosc encantat, estan massa a prop de l'escena i el director-mestre sua per fer-nos callar mentrestant...

Aquest taller de teatre és quelcom molt especial. Hem gaudit més que mai!

Edició: Cooperativa d'Ensenyament "Es Lledoner"
Direcció: Antoni Vicens Massot
Coordinació: Jerònima Muñoz Pomar
Disseny i maquetació: Jaume Obrador Vaquer, Mª Antonia Vaquer Maimó
Assessoria lingüística: Antoni Maimó Oliver
Col·laboren: tots els professors i alumnes del col·legi
Impressió: Impremta LLOPIS

ASSEMBLEA GENERAL DE LA UCTAIB

El passat divendres dia 5 de juny a les 19'00 hores es va celebrar a l'auditori de Porreres l'Assemblea General de la *Unió de Cooperatives de Treball Associat de les Illes Balears*. Va haver-hi representació de cooperatives de la nostra illa i de l'illa d'Eivissa.

Entre altres punts de l'ordre del dia destacaríem, l'aprovació per modificar els estatuts socials de la Unió per tal d'especificar més clarament que una de les funcions de la nostra entitat és la formació del professorat. Un segon aspecte tractat a l'assemblea i de molta importància pel que significa per al nostre futur va ser la presentació davant l'assemblea de la nova *Sectorial d'Iniciativa Social* amb en Ferran Bellver com a president d'aquesta sectorial.

NOU NÚMERO DE LA REVISTA CÒDOL.

Al començament del mes de juny ha sortit publicat un nou número de la revista *Còdol*, la revista que edita la sectorial d'ensenyament de la *Unió de Cooperatives*. En aquesta ocasió, s'aborden temes referents tots ells al món de l'educació des dels seus diferents caires. Des d'*Es Lledoner* hi hem participat com a escola amb un article referit al nostre horret escolar i la tècnica de creureu de les parades en crestall.

FORMACIÓ DEL PROFESSORAT

Durant el tercer trimestre, les activitats formatives que han duit a terme els professors de l'escola ha estat molt variades i referides totes elles al context educatiu en una o altra manera.

Caldrà esmentar un curs de Perfeccionament de la Wiki, impartit per Jaume Obrador Vaquer i organitzat pel *Fons Europeu*, hi han assistit els mestres de primària i infantil.

Encetada la primavera, Francesc Olivares va impartir un curs de Primers Auxilis al qual hi assistiren bàsicament mestres d'Educació Secundària.

Continuant amb la implantació del programa de gestió de centres *GestibWEB*, Jerònima Muñoz va impartir un curs de 20 hores de formació al CEP de Palma.

Per als nous cooperativistes, es va organitzar el curs d'Iniciació a les cooperatives que va impartir Juan González, advocat i assessor de la *Unió de Cooperatives*.

LA NOVA FURGONETA

La vella furgoneta de l'escola s'ha espatllat i la Cooperativa n'ha adquirida una de nova, marca *Opel Combo Cargo* que funciona amb *autogas*, un carburant alternatiu. Això fa que redueixi un 10,9% les emissions de CO2, un 68% emissions de NOX, un 99% les emissions de partícules i un 50% el nivell de renou. Amb aquesta adquisició, la Cooperativa demostra la sensibilitat amb el medi ambient.

NOUS FILONS D'OCUPACIÓ

Durant el mes de juny, Es Lledoner ha participat a la *Jornada Nous Filons d'Ocupació* en el marc de l'*Economia Social, Una Alternativa en Temps de Crisi*, organitzada per la *Direcció General de Responsabilitat Social Corporativa de la Conselleria de Treball i Formació*. Aquesta jornada s'ha duit a terme a Inca, Manacor i Calvià.

Es tractava de veure com l'economia social és una alternativa de gestió empresarial estable per tenir en compte en temps de crisi i de constatar com dintre d'aquest context les cooperatives resulten ser modalitats empresarials que es caracteritzen perquè la gestió de la seva activitat laboral la duen a terme les mateixes persones que hi treballen. Aquests nous filons anaven referits, sobretot, a l'atenció a les persones (educació de 0 a 3 anys i atenció a persones dependents) els serveis culturals d'oci, el medi ambient i les noves tecnologies, etc.

Referit a l'àmbit de l'educació de nins de 0 a 3 anys, presentàrem durant aquest tres dies la ponència *Es Lledoner, gestió Cooperativa*, mitjançant la qual s'expliquen els orígens de l'*Escoleta d'Educació Infantil Sant Alfons*, la significació que ha tingut fins a l'actualitat pel fet d'esser l'únic centre educatiu infantil del municipi i els canvis que ha patit des que era un centre gestionat per una associació de pares fins que arriba a formar part d'un cicle educatiu d'una cooperativa d'ensenyament. La segona part de l'exposició consistí a donar a conèixer quins són els avantatges que pot tenir la gestió cooperativa de les escoletes municipals a partir de l'experiència d'Es Lledoner com a gestors de l'escoleta municipal *Pere Oliver i Domenge de l'Ajuntament de Felanitx*. L'exposició anà a cura de Jerònima Muñoz. El president Antoni Vicens Massot també assistí a aquestes jornades.

XI JORNADES MULTIESPORTIVES ES LLEDONER

Amb una participació massiva de tots els alumnes de l'escola i la implicació del professorat, el departament d'Educació Física, ha coordinat les XI Jornades Multiesportives. Els alumnes de 4rt d'ESO foren els encarregats de vetllar-ne al seu correcte funcionament; no de bades, el bon resultat de les jornades depèn molt de la seva tasca com a monitors i organitzadors. Enguany el lema de les jornades fou *Esport i diversió, la millor combinació*.

DIADA DE SANT JORDI

Enguany hem seguit celebrant la festa de Sant Jordi. La principal novetat fou un concurs de comparses i disfresses que l'APA organitzà pels alumnes d'ESO.

FESTIVAL DE TEATRE DES LLEDONER 2009

BALL DE BOT. Alumnes d'infantil i 1r i 2n de primària

ROMEU I JULIETA (VERSIÓ). Alumnes de 2n d'ESO

BENEÏT EL PATI. Alumnes de 5è i 6è

ASSEGUT SE'T FA GROS EL CUL. Alumnes de 3r i 4t de primària

Per celebrar la cloenda del curs de teatre, més de 100 alumnes de 3 anys fins a 2n d'ESO han participat al *Festival de Teatre Es Lledoner 2009*. També hi participà el grup de Ball de Bot realitzant una mostra.

LA BELLA DORMENT I LES FADES. Alumnes de 5 anys

ALI I JASIR. Alumnes de 1r i 2n de primària

ELS ANIMALS DE LA GANJA I ELS DRACS. Alumnes de 3 i 4 anys

Jo era allò que se'n diu un bon al·lot

Intentaré recordar les meves sensacions de quan estudiava a Sant Alfons, gràcies a la perspectiva que ens atorga el pas del temps.

El primer que em ve al cap és que jo era un estudiant mediocre (essent generós), tot i que no era conflictiu; era allò que se'n diu un bon al·lot. Durant els meus dos primers anys d'estudi, dins les classes només hi havia nins; fou al tercer any quan començarem les classes mixtes (amb nines), la qual cosa va suposar un canvi radical. En aquell moment varen baixar de forma alarmant les meves ganes d'estudiar, que mai no havien estat especialment significatives.

La meva setmana començava en dilluns (què estrany...) a les set i mitja del matí amb un bon cola-cao i una ensaïmada que em preparava la meva estimadíssima padrina. Amb tota aquesta energia, partia cap a l'escola i a un quart per les nou formàvem en el pati en fila, d'un en un i cantàvem alegrement el *Cara al Sol*, sota la mirada atenta de don Macià *Tibús* (de mal nom). Record que si no cantaves o no te sabies la lletra t'exposaves a una cai-

guda accidental sobre el teu cap de la mà de don Macià. Mai en ma vida no he vist una ma tan gran i tan pesada, tot i que vaig esser molt sortat de no haver-la de provar mai...

A les nou començaven les classes i el

Durant els meus dos primers anys d'estudi, dins les classes només hi havia nins; fou al tercer any quan començarem les classes mixtes (amb nines), la qual cosa va suposar un canvi radical. En aquell moment varen baixar de forma alarmant les meves ganes d'estudiar...

repertori de professors anava desfilant. Vaig tenir com a professor de matemàtiques a don Antoni *Xorret*, molt famós pel seu manat de claus que de tant en tant, i sempre merescudament, cobrava vida i sobrevolava els nostres caps fins que impactava sobre algú. Manolo Muñoz tenia sempre totes les paperetes d'esser el blanc perfecte perquè era molt més alt que la resta dels nins de la classe.

Don Antoni Massot era el mestre de ciències naturals, don Miquel Riera de llengua, don Antoni Maimó de francès...Aquesta assignatura em va agradar sempre (i no ho dic amb sego-

nes). No puc oblidar tampoc les classes d'història de don Guillem. Ara, la que més m'entusiasmava era la de pre- tecnologia (mai no vaig saber què significava exactament).

Juan M. Barceló Antúnez

Felanitx, 1963

Va iniciar els seus estudis musicals a nou anys a l'*Escola de Música Pare Aulí* de Felanitx, tenint com a professor Bartomeu Artigues, Bartomeu Artigues (fill) i Josep Prohens. A onze anys va entrar a formar part de la *Banda de Música de Felanitx*.

Va formar part del quintet de vent *Pare Aulí*, sota la supervisió de Bartomeu Artigues i Llorenç Mir. Amb aquest grup va fer concerts pedagògics a moltes escoles de Mallorca.

Va prosseguir els seus estudis de trompa en el *Conservatori de Música* de Palma amb Francesc Raussell i Mario Errea com a professors, obtenint al final de la carrera les més altes qualificacions.

Ha format part com a trompa solista de l'*Orquestra Camerata de Llevant*, l'orquestra de cambra *Solistes de Mallorca*, *Camerata Sa Nostra*, quartet de trompes *Cornogràfics*, etc.

S'ha dedicat a la docència, essent professor a les escoles de música de Felanitx, Santanyí, Petra, Esporles, Inca i Montuïri. Actualment no ha abandonat aquesta activitat: és professor ajuda de solista de l'*Orquestra Simfònica de les Illes Balears* Ciutat de Palma. A més, és coordinador i director de la recentment creada *Jove Orquestra Balear* (J.O.B) i vocalista del grup *Horris Kamoi*.

Dins la classe de don Macià hi podia haver des d'un llaüt de fusta fins uns tipus d'equacions molt particulars, on les variants X eren pebres i les variants Y podien esser cebes o tomàtiques, sortint d'aquesta mescla un trempó espectacular.

A part de tot això, em ve al cap que llavors estudiava solfeig i sabia tocar el flabiol, la qual cosa em va permetre no fer mai un treball i anar aprovant l'assignatura, ja que don Macià era un vertader enamorat de la música. Gràcies a ell vaig poder anar a fer cursos de cant coral que es feien a la Porciúncula de Palma. No només això: dins el seu Seat

d'aquella època. Me'n recordo molt de l'entranyable pare Duran i també recordo el pànic que li teníem a un capellà, el nom del qual he oblidat, i que nosaltres havíem batiat com *Es moix negre*. Quan parlàvem d'ell se'm posava un nus a l'estómac.

Les hores del pati també eren memorables. Ens posàvem a jugar a futbol i moltes vegades, alumnes com en Ramon Sánchez i en Carles Planes intentaven demostrar-nos quin dels dos era el més fort a base de galtades a les terrasses de l'escola (incomprensible encara ara el perquè d'aquelles demostracions de força).

Dins la classe de don Macià hi podia haver des d'un llaüt de fusta fins uns tipus d'equacions molt particulars, on les variants X eren pebres i les variants Y podien esser cebes o tomàtiques, sortint d'aquesta mescla un trempó espectacular.

124 (mai no m'imaginava que hi cabessin tantes coses dins un cotxe) ens acompanyava als concursos de villancets que se realitzaven a Porto Cristo.

Si hem de fer una revisió de tot, caldrà aturar-nos en l'aspecte "eclesiàstic"

I com a colofó, caldrà fer una aturada en la memòria i rescatar aquells dies quan anàvem al cine de Sant Alfons, això sí, els nins a una banda i les nines a l'altra. Veiem dues pel·lícules, una de l'oest que al cap de 10 minuts se cremava indefectiblement i la segona que era d'en *Tarsan*, el gran heroi d'aquella època juntament amb la seva mona *Chita*. Així arribàvem al divendres horabaixa (meravellós dia):

tornàvem a formar en el pati en fila d'un en un i, aquesta vegada sí, cantàvem la fantàstica cançó de *Prietas las filas* per rebre amb ganes i entusiasme el tan esperat cap de setmana.

El Policia Tutor i els centres escolars

El primer Policia Tutor de les Balears fou el de Pollença. Fa 9 anys que l'antic Director de l'IES Guillem Cifre de Colonya va comprovar que ni les mesures que prenia el Centre ni la intervenció puntual de la Policia Local, aconseguien solucionar els problemes de l'IES (trànsit de vehicles a les entrades i sortides de les classes, persones alienes al Centre que hi entraven, alumnes que fugien, consum i tràfic de drogues, etc.), problemes que ja els havien fuit de les mans.

Llavors va sorgir la idea del que anomenarien Policia Tutor, un agent de la Policia Local dedicat exclusivament a

la problemàtica dels centres escolars, amb una presència continuada, amb contacte directe i més proper als alumnes, professors i pares, una figura integrada a la xarxa social del municipi (Serveis Socials, professors, pares, centres escolars, Policia Local, Protecció Civil, etc.).

Actualment només 16 municipis de les Balears tenen Policia Tutor amb dedicació exclusiva tot l'any, entre ells el de Felanitx. Les funcions i criteris de feina varien molt d'un municipi a l'altre, depenent de les circumstàncies i característiques del propi municipi, de la idea que tinguin del Policia Tutor els

Jaume Bonet Julià va néixer a Lluçmajor dia 2 de febrer de 1973. Va cursar els seus estudis de Batxiller a l'Institut Maria Antònia Salvà, de Lluçmajor. Des de 1994 fins a 1998 va ser soldat professional a la Unitat d'Alta Muntanya de l'exèrcit als Pirineus, amb base a Jaca (província d'Osca). Allà va aprendre a respectar la muntanya i a estimar-la.

A l'hivern de 1995 va ser voluntari de la Unitat de Muntanya destinada a Bòsnia en missió humanitària, durant 7 mesos. Segons paraules seves, aquesta ha estat l'experiència que més ha marcat la seva vida i la que li va ensenyar a valorar quines són les necessitats reals d'una persona.

L'any 2001 va entrar a l'Escola de Policia Local, a Palma, per fer el curs de policia, d'una durada de 4 mesos. Ara fa nou anys que treballa a Felanitx, des del setembre de 2008 com a Policia Tutor.

Les seves afeccions més destacades són els esports de muntanya, la natació, fer bicicleta, el futbol, el busseig i un llarg etc.

Llavors va sorgir la idea del Policia Tutor, un agent de la Policia Local dedicat exclusivament a la problemàtica dels centres escolars... una figura integrada a la xarxa social del municipi...

polítics, el Cap de Policia, els professors, els Serveis Socials i el propi agent. Així tenim, per exemple, un municipi de Mallorca on el Policia Tutor treballa únicament i exclusivament dins l'institut, sense cap funció a l'exterior, com un guàrdia de seguretat.

A Felanitx, en canvi, totes les institucions esmentades estaven d'acord que el Policia Tutor havia de ser un policia de tots els menors, dins i fora dels centres escolars, amb una filosofia més oberta i propera als menors, amb un contacte i coordinació continu amb els altres col·lectius de la xarxa social i, sobretot, que s'impliqués a la feina.

El primer Policia Tutor de Felanitx fou el meu company Pere Joan Monserrat, que va dur a terme la difícil missió de ser el primer durant el curs 2007-08.

A l'octubre passat vaig rellevar en Pere Joan i vaig començar a treballar a l'IES Felanitx i a Sant Alfons per anar acumulant experiència en la feina i més tard començar a treballar també amb els centres de primària de Portocolom, s'Horta, Cas Concos i Felanitx. De les funcions que duc a terme actualment, cal destacar:

- Control de persones alienes als centres escolars
- Control i localització d'alumnes que fugin dels centres. Absentisme.
- Control del trànsit pels centres escolars i voltants. Cascs i cinturons. Transport escolar. Vigilar els vehicles dels aparcaments dels centres.
- Detectar assetjaments, agressions, amenaces, etc.
- Investigar robatoris en els centres escolars.
- Eliminar el consum i tràfic de drogues als centres escolars.
- Educació vial i altres xerrades informatives per a alumnes i pares.
- Reunions amb el professorat, membres dels Serveis Socials, etc., per coordinar actuacions i intercanviar la informació recopilada per cada un.
- Reunions amb els pares.
- Detectar menors en situacions de risc: maltractaments, abandonaments, desemparament, etc.
- Aproximació als menors com a Policia Referent, per conèixer millor els seus problemes i servir-los de referència a l'hora de solucionar-los.

- Treballar per prevenir conflictes entre menors.
- Vigilar la venda d'alcohol i tabac a menors de 18 anys en els bars, pubs, discoteques i comerços. Control del botellot.
- Intervenir en fets delictius amb menors implicats com a autors o com a víctimes. Informar i facilitar a pares i a menors la denúncia dels fets.

títol de *Menors i internet*, tant a alumnes com a pares, per informar-los dels problemes que podrien tenir per internet si en fan un mal ús. Una altra de les feines importants ha estat acompanyar els grups d'alumnes a les activitats extraescolars per recórrer els carrers del poble amb més seguretat per a ells, etc.

També cal esmentar que, en general, la nova figura del Policia Tutor ha tingut

... ha disminuït l'absentisme escolar [...] s'ha eliminat la presència de persones alienes als instituts que es movien pels seus voltants ...

Com es pot veure, hi havia molta feina per fer, però amb la il·lusió amb que vam començar i gràcies a un gran treball en equip, sempre coordinats amb els centres escolars i els Serveis Socials, podem dir que a dia d'avui hem aconseguit resultats importants.

Per exemple, ha disminuït l'absentisme escolar en els dos centres de secundària, s'ha eliminat la presència de persones alienes que es movien pels seus voltants. També hem investigat robatoris dins les aules i n'hem trobat alguns dels autors. Sembla que s'ha eliminat el consum de marihuana a l'entorn escolar i reduït a mínims el tràfic d'aquesta substància. Com a feina de prevenció, vàrem organitzar una *Diada d'Educació Vial* per a uns 40 nens del terme de Felanitx de fins a 12 anys al Col·legi Joan Capó i hem fet xerrades amb el

una molt bona acollida per part de l'alumnat, els quals han comentat als professors que han notat la disminució de l'absentisme a classe i una important reducció de baralles i altres conflictes entre alumnes.

Per acabar, voldria pregar als pares la seva implicació en l'educació i resolució dels problemes dels seus fills, la seva ajuda és imprescindible. També voldria agrair la implicació del professorat i els membres dels Serveis Socials amb qui he tingut contacte durant aquests sis primers mesos, sense els quals hauria estat impossible engegar el projecte del Policia Tutor de Felanitx. Gràcies a tots els qui hi han cregut.

Jaume Bonet Julià

L'Hortet Escolar

Els alumnes de ciències experimentals de 3er d'ESO en aquest curs hem contribuït al cultiu i manteniment de l'hortet escolar. Vàrem començar fabricant manegues exudants i arrabassant males herbes. En vista de la nostra col·laboració, el mestre de primària i encarregat de l'hortet, Cristòfol Fontanet, ens va preparar el terreny per sembrar en un dels rectangles, el que nosaltres volguéssim. Per sembrar hem escollit tomàtiques de ramellet, cogombres, maduixes, pebres de padron i plantes aromàtiques variades.

Hem anat a l'hortet passant fred i calor i molt sovint posant-nos fang a les sabates. Després de remoure la terra i sembrar els aliments, hem obtingut com a recompensa una bona collita de pèsols i maduixes i encara estam esperant que les tomàtigues i els pebres donin el seu fruit.

Tot i les dificultats que se'ns han presentat, ha estat una experiència divertida i molt agradable.

Volem agrair tota l'ajuda a la nostra professora Mª Eulàlia, que ens ha donat l'oportunitat de viure aquesta nova experiència. I també, com no, cal donar les gràcies a Cristòfol Fontanet per aportar la idea de tenir un hortet escolar ecològic.

**Alumnes de ciències experimentals.
3er. d'ESO.**

A Son Gual - Granja Escola

Benvolguts lectors □

Som els nins de 3 anys que vos volem contar la nostra sortida de dia 22 de maig.

Acompanyats de les nostres tutores i dues mestres més ens trobàrem ben equipats amb gorres i camiseta de Sant Jordi a les 8:30h a la Plaça Perelada. Era ben dematí, però son, podeu estar ben segurs que no en teníem gens.

Una vegada haver arribat al destí, ens esperaven un grup de monitors, que foren els encarregats de guiar-nos a l'hora de fer les diferents activitats programades.

Per començar i poder-nos conèixer un poc, escrivirem el nom a una etiqueta i ferem els grups, després pujarem a un menjador i ben asseguts a taula gaudirem d'un bon berenar (pa, formatge, pernil i aigua, ben fresca, fins que vàrem estar ben plens)

Una vegada haver reposat forces, ja estiguérem ben a punt d'esser uns bons cuiners i crespells ens posàrem a fer.

Els monitors foren els encarregats de dir-nos els diferents ingredients que calia emprar per tal de poder-nos llepar bé els dits.

Després, per grups, anàrem a l'hort, allà vàrem veure diferents plantes, amb les seves característiques pròpies (cols, enciams, mongetes,...) i com no, ens vàrem atrevir a sembrar.

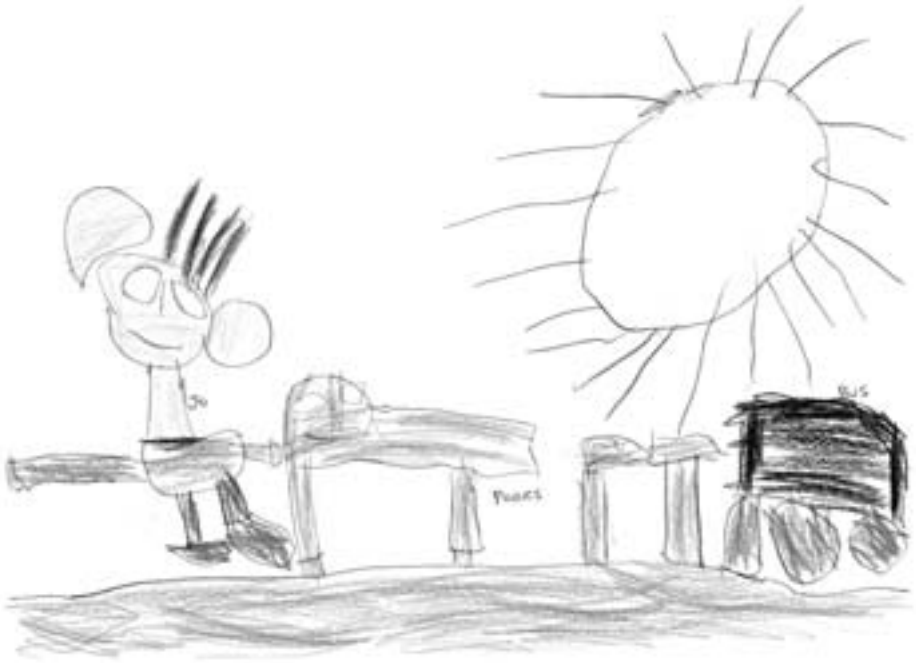
I l'altra activitat programada era fer un toca-toca d'animals (cabres, ovelles, porcs, ànneres, cavalls, ...) i donar-los menjar.

Havent passat tot el matí, ja va ésser hora de posar-nos dins el bus i partir cap a Felanitx, on els pares ja ens esperaven tots impacients perquè els contàssim la gran aventura.

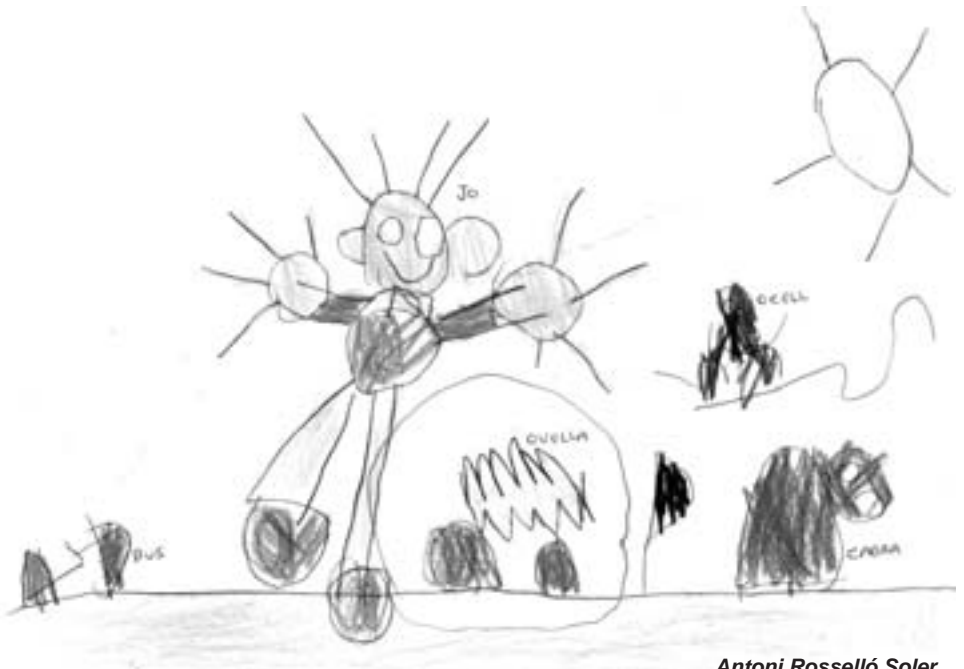

Miquel Àngel Rosselló Veny

2n Cicle d'Infantil. 3 anys

Joan Picornell Manresa

Antoni Rosselló Soler

De professió: Carters

Sí, sí, sí, ho heu llegit bé, els nins i nines de 5 anys per una setmana i una estoneta cada dia ens hem convertit en veritaders carters.

De dins l'àrea de lectoescriptura, hem volgut aprendre a escriure postals i com no, de llegir-me.

Per això les nostres mestres ens varen fer dur una postal de casa i a dins l'aula ens varen donar les pautes bàsiques per escriure-les.

Cada un podia escriure el que volia i després depositar-la dins una bústia que posàrem a l'entrada de l'aula.

Una vegada haver fet aquesta feina, un parell d'horabaixes i amb una bona gorra de carters ens disposàrem a repartir-les i a llegir-les.

Com vos podeu imaginar tots estàvem ben nerviosos per veure quin company havia pensat en nosaltres.

Ha estat una bona experiència per escriure, per llegir, i com no, per fer ús de la imaginació (perquè n'hi havia de ben originals).

La veritat podeu creure i pensar que les lletres per tots nosaltres ja ens són ben familiars.

Excursions fetes a mida

Des de ben petits els nins i nines de l'escoleta ja tenim ganes de conèixer món i de trescar per aquí i per allà. Per això les nostres mestres ens preparen petites "excursionetes" perquè estiguem contents.

1r cicle d'infantil

Els petits de l'aula de 0-1 anys anam dos cops per setmana a l'aula de psicomotricitat que tenim situada enmig del nostre pati. Per nosaltres això ja és una gran aventura!!! Els qui sabem caminar feim carreres per arribar els primers i si Margalida porta oberta esperam asseguits que na Encara no arribi per començar a fer païcos. I els que encara no hem començat a fer les primeres passes hi anam en braços. Ens ho passam d'allò més bé fent aquestes petites excursions per després passar una estona molt agradable.

Els nins i nines de l'aula de 1 a 2 anys ja sortim de l'escoleta, anam a fer una volteta pel carrer major i agafats de la cordela amb na Maria i amb na Siham ens passejam, no perdem res de vista mirant sempre fantàstic i divertit anar a passejar amb tots els amics de l'escola!

I els més grans de tots, els de 2 anys, a més de fer totes les excursions que fan els petitonets, en feim una que per a nosaltres és la que ens fa més il·lusió, perquè per poder-la fer necessitem anar-hi amb un autocar; aquest any hem anat a Ses Sitges (Sant Llorenç). El fet de pujar a un autocar ja ha estat un fet nou per alguns de nosaltres, perquè no hi haviem pujat mai! A Ses Sitges hem anat a l'hortet i allà hem olorat la menta, ens hem rentat les dents amb sàlvia i hem vist caracoles, enciams, cebes, ... Després hem anat a veure els animals: ovelles, gallines, ànecs, tortugues (n'hi havia una de molt petitona!) i un país real que ens va venir a veure després de baixar de l'autocar i sabeu quin ensurt que ens va donar!! I al final vàrem fer màgia amb pintura! Hem dit a les nostres mestres que qualsevol dia hi podem tornar perquè ens va agradar molt i vàrem fer molta bondat!

EL GEGANTS DE FELANITX

Els nins i nines de primer de primària per tal de conèixer més d'aprop els nostres caparrots més grossos ferem una visita a les oficines de la policia local on es guarden els temps que no surten a fer voltes pel carrer. Allà poguérem veure com són de grans i grossos i quedàrem bastant entusiasmats. Va venir a presentar-nos-els la Regidora de Cultura, Apol·lònia Rotger, i ens va explicar aquestes històries de cada gegant.

El Gegant del Macolí

Alçada 3,67 mts.

Diuen que un temps hi havia gegants damunt el Puig de Sant Salvador.

Un d'ells un horabaixa pujava a les cases daixo-daixo, i a així com pujava senti cosa dins l'alvarca.

Se la despassà de davant i li caigué un macolí d'unes dimensions que no us podeu ni imaginar i seguí per amunt.

Allà on va caure el macolí, allà romangué i encara ara hi és; es diu el Macolí del Gegant, una rocassa com unes cases, el podeu veure pujant per la dreuera que arriba a la Capelleta un poc abans d'arribar-hi.

Na Maria Enganxa

Alçada 3,60 mts.

Contem que dins Sa Font de Santa Margalida hi viu una bella i misteriosa dona que per encanteri d'una mala fada que estava gelosa de la seva bellesa i galania, la condemnà a viure per sempre dins els carrerons que hi ha baix de sa Font. Des de llavors treca per aquells passadissos mullant les seves vestidures dins les fredes aigües de Sa Font.

Ai ! d'aquell que gosa endinsar-se per alguns dels portalets que haureu reparat que hi ha davallant per l'escala, un a mà dreta i l'altra a l'esquerra, perquè na Maria que sempre vetlla, surt del seu amagatall i amb un ganxo de collir figues l'enganxa per una cama i ... alca per endins falta gent!

Diuen que nomès a mitjanit dels vespres de lluna plena, si gosau davallar dins Sa Font i mirar l'aigua que hi ratja, la veureu clarament reflectida

Alumnes de 1r de primària

SANT JOAN PELOS

La celebració del solstici d'estiu i, en aquest cas, de Sant Joan, té a la vila de l'Alt Empordà una curiosa forma de manifestar-se: el ball de Sant Joan Pelós. Així un home vestit amb unes mitges i camisa blanca, faldilla roja fins als genolls, capa també d'aquest color i amb una màscara i cabellera pertiso, es passeja pels carrers més centrals, fent la seva característica dansa al so de la tradicional cançons. Després d'haver pegat tot un seguit de bots i cobricols saturats enmig de la concurrència i demana almoines als assistents. Ell, a canvi, regala un clavell. Enguany ja fa un quart de segle que el grup folklòric s'Estol des Gorrucó s'encarrega d'aquesta manifestació folklòrica.

Elisa Bernauer Rovira

SANT
JOAN
PELOS

Raül Garcia Muñoz

2n A Primària

ELS CAVALLETS

El ball dels cavallets és una dansa de figures.
 El balla un grup de set nins i nines d'entre vuit i dotze anys. Hi ha sis cavallets i una nina que fa de dama.
 Surten a ballar per Santa Margalida (20 de juliol) que és la patrona de Felanitx, i per Sant Agustí (28 d'Agost).
 Surten acompanyats per una colla de música, un toca les xeremies i uns altres el flabiol i el tamborino.
 Interpreten deu balls.

Cadenilles
 Carnis
 Marxa
 Pas nou
 Passeig

Es rotlet
 S'entertida
 Ses tres potadetes
 Ses esser noves
 Ses esser velles

2n B Primària
 Antoni Lluís Xamena Colom

Es Cavallet

Sa Dama

Sant Joan Pelós

2ª Primària
 Antoni Lluís Xamena Colom

LA SERRA DE TRAMUNTANA

PARADÍS NATURAL DE MALLORCA

PREPARACIÓ DE LA SORTIDA

Va venir na Magdalena, educadora ambiental, per presentar a l'alumnat, mitjançant un joc Memory amb diferents materials naturals: pinyes, cargols, roques, còdols, banyarriquer, líquens.

LA MEGA SORTIDA. Vàrem anar a La Serra de Tramuntana. Vàrem veure moltíssimes coses interessants: roques calcàrees, líquens, un tronc d'alzina mossegat per un banyarriquer. També vàrem anar a la Cometa dels Morts i allà dins vàrem estar un minut en silenci perquè els esperits dels morts ens donassin bona sort.

Blai Mascaró Martínez

SA COMETA DELS MORTS. La cova dels morts és molt freda. Tot està molt fred i fresquet. Na Magdalena va dir que si feiem silenci tendríem molta de sort. Les parets eren de color taronja i marró.

Carlos Damián Kosi

LA SERRA DE TRAMUNTANA. Me va agradar molt. Vàrem passar per dins unes enclotxes i vàrem anar a la cova de la Cometa dels Morts i vàrem estar un minut en silenci. També vàrem passar per un camí enmig de dues roques immenses que abaix estaven luides. Al migdia vàrem arribar al penyassegat i vàrem veure les muntanyes.

Francesc Miquel Obrador Artigues

LA SORTIDA DE LA SERRA DE TRAMUNTANA. La Serra de Tramuntana és molt guapa i hi ha el banyarriquer, pa porci, líquens, un insecte que es diu curculio elephans que pon els seus ous dins els aglans i és tan petit com el cap d'una agulla. El que més me va agradar va ser la Cometa dels Morts, una cova que antigament hi enterraven els morts. És molt guapa la Serra de Tramuntana i s'ha de respectar sempre i mai pegar foc

David Vidal Manchón

LES SITGES. Vàrem observar el lloc on feien les sitges que era allà on feien el carbó. Els carboners quan feien carbó estaven a la muntanya cuidant les sitges i vivien amb tota la seva família que li ajudava.

Yolanda Garrido Gayà

LA COVA FOSCA. Els meus amics, la mestra i jo vàrem anar d'excursió a la cova de la Cometa del Morts. Vàrem conèixer el banyarriquer, la filla de pa porci, típica de la Serra de Tramuntana. Vàrem veure molts de líquens i el Curculio Elephans.

**Salvador Bini-
melis Vecina**

Una de tantes escultures de l'artista Natura, treballades damunt roca calcària, la que més abunda a la Serra.

El Castell de Santueri

El Castell de Santueri és una fortificació situada damunt uns penya-segats de les Serres de Llevant de Mallorca (Terme de Felanitx) a una alçada de 408 metres. Reconstruït damunt les runes d'una fortificació àrab al segle XIV, que abans estaven sobre ones de bizantines, i probablement sobre un assentament militar romà.

El Castell de Santueri es troba a una distància de 7 quilòmetres de Felanitx, en un altiplà que, en el punt més alt, arriba a 475 metres d'altura. Aquest emplaçament estratègic li permet de dominar els nuclis de Portocolom, Porto Petro i Cala Llonga i, si el dia és clar es pot veure l'illa de Cabrera. El camí que porta al Castell de Santueri surt d'una desviació de la carretera de Felanitx a C'os Concos.

És el més ben conservat de tots els castells de muntanya existents a Mallorca. El Castell de Santueri ha estat testimoni i protagonista de molts i molts episodis de la història balear.

Amb aquesta situació privilegiada, es pot dir que ja vaig ser utilitzat com a centre fortificat pels romans. Més tard ho varen fer igualment els àrabs, que hi varen viure durant la

conquesta de Jaume I. Fou conquerit durant la segona estada de Jaume I a Mallorca, el 1231.

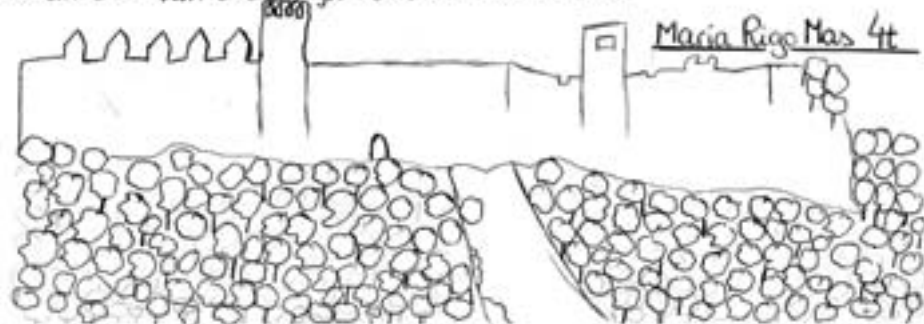
Al segle XIV es va construir la fortalesa actual. Es gairebé quadrada per unes torres quadrades amb l'excepció de la torre de l'homenatge, de planta circular i disseny posteriorment.

A l'interior hi ha ruïnes d'algunes construccions com oljubs i dipòsits subterranis on emmagatzemaven menjar i aigua per a les guarnicions. També hi ha una fonteta, que segurament alimentava els oljubs.

Un Castell amb història i llegenda

El que si sembla cert és que cap armament no havia aigua en aquestes cisternes. Segons escriu l'Arxiduc Lluís Salvador d'Àustria aquest castell era considerat un lloc de fantasmes.

Segons la llegenda, després de la conquesta Jaume I als cristians varen parlar una trampa per desallotjar-ne els àrabs. Varen fer una gran ballada sota de Santuari, perquè els marcs sortissin per un costat mentre ells atacaven per l'altre. Quan se'n van adonar ja estaven acorralcats.

SANT JORDI ELS MEUS

DI 2009 ! S PODERS

UN SANT JORDI M

Un dia a un poblet de Catalunya es va presentar un robot monstruos que es menjava tot el que tenia davant

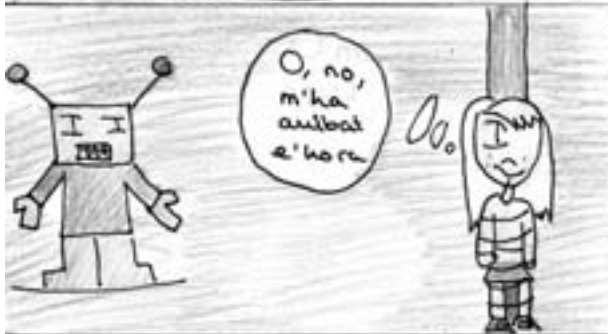
Un dia els remats d'ancs acabat i tota la població tremolava de por a anarrien

Pero el primer dia

va meua unca i estimada fillleta

Pero hi va haver un **SANT JORDI SURT**

MOLT MODERN.

SANT LLORENÇ 2002

malo es varen
 ació es posava
 san que ara ell
 la panxa del
 robot

El batle enfurresmat per es desordre va
 fer sobre a tothom que:

Els de l'ajuntament i jo
 hem fet un pacte, cada
 dia es farà un sorteig
 a la persona que el toqui
 sera la que sentira a les
 dents del robot

Papi no
 puc fer
 res
 m'ha
 rocat

ADEU!!

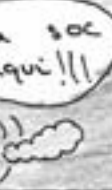
Mai
 tenc
 sort

Be
 qualca
 dia
 m'ges
 asut de
 vocan

imprevist
 EN ESCENA

A soc
 qui!!!

COM T'HAS
 ATRAVIT
 A VEIR

QUE VOLS
 ANAR A
 LA MEVA
 PANXA?

NO!!

Si
 creu

La vinya

A Felanitx sempre hi ha hagut una tradició vinatera. No només ara que pareix que ha resorgit saber fer vi sinó que, des de fa molt d'anys, la nostra Vila ha estat capdavantera en l'elaboració del vi.

Durant el segle XIX hi va haver una gran activitat en aquest sector que va fer que Felanitx fos una ciutat molt important industrialment. Els diferents magatzems de vi elaboraven aquest producte i l'exportaven quasi sempre a través de vaixells que carregaven a Portocolom.

Donaré aquí una sèrie de dades per explicar com afectà el fenòmen de la vinya a Felanitx:

El 1874 ja hi havia un col·legi de segon ensenyament quan només n'hi havia a Ciutat. El 1883 es creà el Banc de Felanitx (estava situat allà on hi ha ara el Banesto, devora Cónдор) i sortia el primer setmanari, predecessor del Felanitx. El 1888 s'instal·là una línia telefònica entre la Vila i el Port i es començà a construir un vapor, el Santueri dedicat a l'exportació a l'estranger (sobretot a França) de les botes plenes de vi.

a Felanitx

Però l'any 1891 es va declarar la fil·loxera a Felanitx. La fil·loxera és un petit paràsit que ataca les vinyes i les fa malbé. Això provocà que tot aquesta indústria quedés completament arruïnada.

Ja en el segle XX s'intentà recuperar un altre cop aquesta indústria i es va construir l'edifici anomenat Sindicat (1919) i també l'Estació Enològica. Uns anys abans havia arribat el tren a la Ciutat (1897).

El Sindicat és un edifici molt significatiu dins Felanitx. La seva activitat va durar fins a finals dels anys 80 del segle XX. És un edifici molt guapo i molt gros. Allà hi varen fer feina molts d'estudiants que hi feien la temporada de la verema.

Hi havia altres cups a Felanitx com el de Can Nadal i també el del meu repadrí Francesc Picó, al carrer del Convent, que va durar fins el 1970.

També hi havia molts de carros i tractors plens de raïm que pesaven al Pes de la Vila que és allà on hi ha actualment la Policia Local.

Ara hi ha un resorgiment de la vinya i dels cups que fan vi. Hi ha un sèrie de cups nous a Felanitx que fan bon vi, segons diuen els experts.

El diumenge 12 d'octubre de 1919 es reuniren al saló de la Caixa Rural els viticultors que prèviament s'havien inscrit per formar part del sindicat. Diuen que l'ambient fou molt animat.

Una vegada tancada la llista dels socis fundadors, es va elegir la "Junta Directiva Provisional":

President: D. Bartomeu Vaquer Veny.

Vicesident: D Miquel Caldentey Talladas

Vocal primer: D Mateu Ferrer Barceló

Vocal segon: D. Francesc Oliver Ramon.

Secretari i Tresorer: D. Guillem Perelló Santandreu

La constitució legal i definitiva es realitzarà l'1 de novembre, a una reunió celebrada a la Caixa Rural, carrer d'es Call n° 3, a la qual hi prengueren part, a més dels cinc membres de la Junta:

- D. Joan Pou Vilà.
- D. Joan Rosselló.
- D. Miquel Obrador
- D. Cosme Sagrera.

Amb tot, el conreu de la vinya, amb avanços i retrocessos, i amb un paper important o secundari per a l'economia, ha passat a ser tradicional, part de la nostra cultura. La tasca vitivinícola actual no fa més que perpetuar una activitat ancestral.

Els cellers actuals respecten les particularitats del sòl i conren les varietats autòctones: *Varietats negres*: manto negre, fogoneu, ull de llebre, callet, monestrel, cabernet sauvignon, merlot, syrah, i pinot noir. *Varietats blanques*: prensal blanc, parellada, macabeu, moscatell, chadonnay i riesling.

Catalina Salvà Mas
Joan Jaume Oliver Barceló

5è de primària

A l'hora de treballar la competència lectora a les aules de sisè ho hem fet des d'una doble vessant: per una part, l'entrenament lector a partir d'una sèrie d'activitats adaptades a la seva edat: agilitat visual, gimnàstica ocular, cognició global, atenció visual, ampliació del camp visual, fixacions, memoritzacions... Per altra part "Llegint pel plaer de llegir": amb el *El zoo d'en Pitus* hem gaudit de la lectura

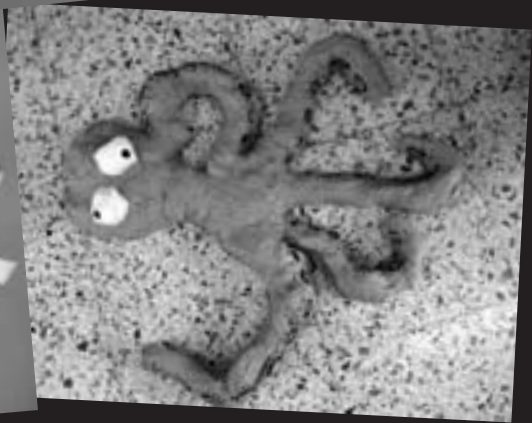
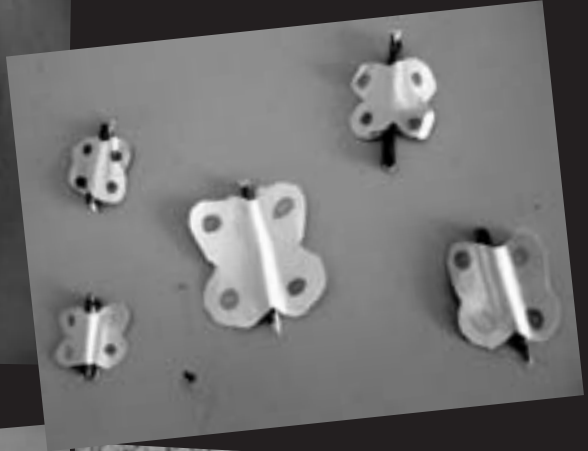
Però no només ens hem conformat a llegir el llibre, a més ens hi hem capbussat i hem passat a formar part de la colla d'amics que volen ajudar a en Pitus. I per aconseguir-ho nosaltres també hem creat el nostre propi zoo: hem elaborat els cartells de propaganda, els cartells de la inauguració, hem construït les gàbies per als animals així com també els propis animals.

Amb aquesta feina també hem aconseguit tractar temes tan actuals com el del reciclatge utilitzant material de desús per a la confecció de les gàbies i dels animals; el treball cooperatiu a l'hora de muntar el zoo; la solidaritat vers algú que té un problema i li és impossible resoldre'l sense ajuda...

A continuació podeu veure algunes mostres de la feina feta en la construcció del zoo

Alumnes de Sisè de Primària

PQPI 08-09: Què en pensen els alumnes?

QUE VOS HA PARAESCUT AQUEST CURS?

Joana Maria: Ha estat entretingut i molt interessant

Nico: Ha estat divertit i també hi ha hagut moltes coses noves i companys nous

Jesus: Ha estat curt i agradable

Desy: Ha estat bé

Neus: Molt pesat perquè havíem d'escriure molt ja que no teníem llibres i tot ho havíem d'agafar a ma.

Maria Magdalena: M'ha paregut una experiència més per la qual passar i un curs important per a mi ja que jo des de fa anys volia estudiar coses sobre la feina en una oficina o aquest curs ens ajuda a això. A més hi ha hagut temps per fer amistats i per als estudis.

HO RECOMANARÍEU?

Parera: Si ho volen fer si però si nó no.

Segovia: Si, perquè et pots treure l'ESO de manera fàcil i no tan pesada.

Maria Magdalena: Si, és millor fer aquest curs que no perdre anys repetint sabent que tanmateix no arribaràs a tenir cap tipus de títol.

Nico: A Si, si li agrada la feina a una oficina

Jesus: Es clar perquè faràs practiques d'empresa i te preparen per a fer feina.

Desy: Si, perquè no?

QUE ES EL QUE MÉS VOS HA AGRADAT?

Nico: Moltes coses com per exemple les classes amb en Xavi, les excursions i les coses noves que hem après.

Jesus: Les excursions i moltes coses, algunes classes i el dia de Sant Jordi.

Neus: Conèixer els companys.

Parera: Conèixer gent nova i que amb el temps són bons amics.

Silvia: Tot el que he après i les amistats que me'n duc gracies a aquest curs.

Maria Magdalena: Conèixer als meus companys i també als professors ja que entre tots em creat un gran companyerisme i ens duim molt be.

I EL QUE MENYS?

Desy: Agafar apunts

Neus: Que hem d'escriure molt.

Segovia: Copiar tant.

Joana Maria: Que en algunes assignatures ens donaven molts de deures...

Parera: Tenir a nen Xavi.

Silvia: Que tenguem poques hores lliures.

QUINES DIFERÈNCIES HEU TROBAT DE LA ESO A PQPI?

Nico: Que a PQPI en dos anys tens l'ESO i al primer any de PQPI et donen el títol d'auxiliar d'oficina i a l'ESO has d'estar més temps.... el que vull dir és que estudie.

Jesus: Que aquí et preparen per a fer feina i l'ESO és estudiar i té més assignatures, aquí s'estudien menys assignatures com FOL que t'ensenyen els drets dels treballador...

Maria Magdalena: Que fent PQPI és més fàcil aprovar ja que no hi ha tanta gent a classe i els professors t'ajuden més a sortir endavant si una cosa no et va bé i t'ho expliquen. També les assignatures són més senzilles i més poca quantitat d'assignatures, i de temari. Crec que això ho facilita mes...

Desy: Que PQPI és més fàcil però també has d'estudiar...

Neus: Que el curs és més reduït i va millor estudiar i els resultats són millors.

PQPI 08-09: Què en pensen els mestres?

QUE VOS HA PARAESCUT AQUEST CURS?

Francisca Gilart Maimó: M'ha paregut un bon curs; els alumnes no han fet massa feina, però s'han comportat molt bé i en general, han assistit regularment.

Maria Antònia Obrador Prohens: No puc comparar amb altres cursos perquè el es primer any, però per la meua experiència m'ha paregut bé, tenen interès la majoria d'alumnes.

Xavier Ginard Bosch: M'ha paregut interessant perquè crec que s'han complert la majoria d'objectius del programa que són que la gent en perill de deixar els estudis de secundària obligatoris torni a tenir interès per a continuar en la seva formació.

VOS AGRADARIA TORNAR A DONAR CLASSES A PQPI EL PRÒXIM ANY?

Maria Antònia Obrador Prohens: Per descomptat que sí.

Jaume Barceló Coronado: Jo en realitat en faig des de que en tenim a l'escola, i m'agrada, sobre tot les "mates". A més jo ho tenc molt per mà i sé com han de preparar la prova d'accés a grau mitja.

Cosme Joan Riera Mestre: Sí, per què no?

Jaume Obrador Vaquer: No m'importaria donar classes l'any que ve.

Catalina Moll Duran: Sí, m'agradaria continuar el proper curs.

QUE ES EL QUE MÉS VOS HA AGRADAT?

Maria Antònia Obrador Prohens: El que més m'ha agradat és la participació conjunta.

Miquela Orfi Mestre: Que hem tingut llibertat per adaptar el temari i el ritme de feina a les aptituds dels alumnes. També m'ha agradat poder fer feina amb els ordinadors.

I EL QUE MENYS?

Miquela Orfi Mestre: El que menys m'ha agradat és la poca motivació d'alguns alumnes.

Francisca Gilart Maimó: Quan veus que altres alumnes podrien haver aprofitat i no ho han fet.

Xavier Ginard Bosch: Els canvis de normativa que regula el curs.

Xavier Ginard Bosch: Conèixer els alumnes.

Jaume Barceló Coronado: Hem tingut un bon ambient a les classes, hem rigut i hem fet feinetes.

Jaume Obrador Vaquer: Hi ha hagut un bon clima en general dins classe.

Catalina Moll Duran: El que més m'ha agradat és que només hi ha hagut una baixa al llarg del curs i el "bon rotllo" entre alumnes. També veure com, alumnes que ja volien abandonar els estudis, han continuat i tenen previst seguir.

Jaume Barceló Coronado: El que menys m'ha agradat ha estat que hem tingut baixes durant el curs de gent que pens que hauria pogut aprofitar l'any i aprendre.

Cosme Joan Riera Mestre: Les poques ganes de feina.

CREIS QUE ELS ALUMNES TENEN MÉS OPORTUNITATS DE TREURE LA ESO AMB EL PQPI?

Maria Antònia Obrador Prohens: Crec que sí, sempre i quan facin la feina posada i apliquin els seus coneixements.

Xavier Ginard Bosch: Sí, perquè els resultats han estat millors en comparació als que varen tenir els alumnes quan cursaven la ESO.

Miquela Orfi Mestre: Sí, el PQPI és un programa que s'adapta millor a les característiques d'un grup d'alumnes, als quals els resultaria complicat treure el títol per la via normal. D'altre banda, no convendria que tots els alumnes es decidissin per aquesta via, ja que no facilita gaire seguir amb estudis superiors.

Jaume Obrador Vaquer: Sí, evidentment.

Catalina Moll Duran: Sí, perquè combinen 2 tipus de formació i reben una atenció molt individualitzada, que els permet preparar-se un poc, a nivell professional i veure la necessitat de consolidar la formació bàsica.

Temporada 2008/2009 Flag Rugby

Un dels primers dies d'aquest curs vaig decidir, o millor dit, em varen convèncer perquè m'apuntés a Flag-Rugby, i estic convençuda que és una de les millors coses que he fet. La veritat és que aquesta temporada, i crec que puc parlar per quasi tot l'equip, ha anat bastant bé. Hem tengut un equip de cadets que ho ha guanyat pràcticament tot, varen fer 2on de Mallorca i 3er de Balears, varen guanyar un Torneig a Menorca i una Jornada a Palma, i per altra banda tenim un equip d'infantil, que no li ha anat tan bé però que ha millorat molt, i que segur que l'any que ve li anirà millor, aquest equip va fer 4rt de Mallorca, 5è en el Torneig de Menorca i 4rt a la Jornada de Palma.

Tots aquests trofeus ens han fet viatjar un cap de setmana a Eivissa i un dia a Menorca, com vos podeu imaginar això sempre va bé, a més vàrem riure molt, vàrem jugar, vàrem visitar un poc les illes... En definitiva, no podria haver anat millor.

Per si algú no sap què és això del Flag-Rugby -que és molt possible- hem d'explicar que és un esport d'iniciació al Rugby, en el qual no hi ha contacte, és mixt, funciona per mitjà d'uns cinturons, i té el mateix objectiu que el Rugby, fer assaig (passar amb la pilota amb la mà la línia d'assaig).

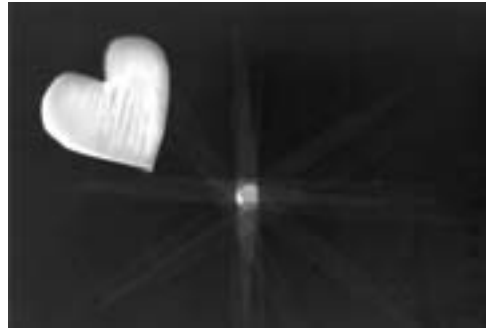
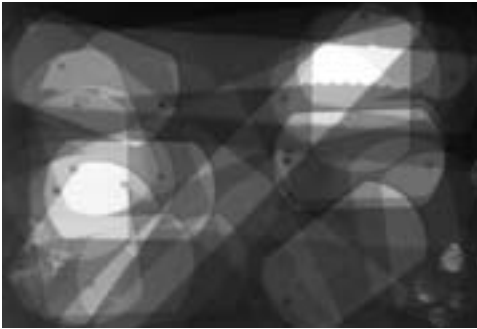
A part de les competicions, els entrenaments són molt divertits i entretinguts i fan que tenguis ganes d'aixecar-te del sofà per anar a córrer un poc i a riure una estona.

En definitiva, el *bon rotllo* que hi ha és envejable per a qualsevol equip, i crec que tots els premis en són un confirmació.

Ja per acabar volia anomenar unes de les jugadores més veteranes del nostre equip, na Cristina Rodríguez, que l'any que ve ja no hi serà perquè ha superat el límit d'edat. D'ella només es pot dir que ha estat i és una de les millors jugadores que hi ha a l'equip de Sant Alfons, que és una *màquina* a més d'una molt bona companya i amiga. I vull donar les gràcies al nostre "míster", en Xisco Olivares, pel seu entusiasme i les ganes d'ensenyar, pel seu temps dedicat a tots nosaltres i perquè sense ell res de tot això hagués estat possible. Gràcies.

Francisca Roig Coll
4t E.S.O.

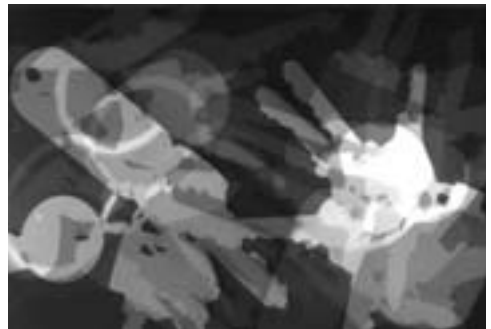

Fotogrames i quimigrames

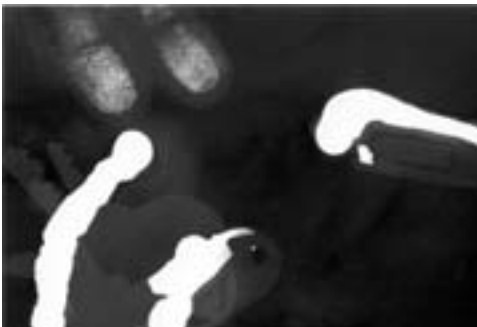
Aquest trimestre els alumnes de 3r d'ESO d'Imatge hem volgut tornar als orígens de la fotografia i hem treballat amb fotogrames i quimigrames.

La primera tècnica consisteix a manipular el paper fotogràfic directament, sense utilitzar cap tipus de càmera, col·locant objectes damunt d'aquest i moure'ls per donar diferents efectes, després cal revelar el paper.

En el cas dels quimigrames, el que es fa és vessar els líquids de fotografia per damunt del paper, i si es vol, es poden afegir objectes com en el cas dels fotogrames, abans de passar-los pel procés de revelat habitual.

Imatge i Expressió. 3r ESO

Aquest escrit va guanyar el 1r premi del concurs

“ELS JOVES DIEM NO AL TABAC”

Tempus fugit

Em dic Laura i tinc 26 anys. Confesso que per culpa d'això he tingut problemes amb el tabac i per això m'agradaria explicar la meva història.

Tot va començar fa uns deu anys quan una nit vaig sortir de festa amb les amigues. Per allà vam trobar uns nois amics nostres que fumaven en un racó. Ens van oferir provar-ho, però primer vam dir que no. Més tard, una de les meves amigues va voler experimentar la famosa sensació que crea el tabac; jo li vaig dir que no ho fes, però ella va dir que per provar no passava res. I al final ja ho havien provat totes, menys jo. Jo no volia, no ho hauria d'haver fet mai! Perquè ara veig que vaig ser una covarda, i que només vaig fer-ho per no quedar malament davant les altres; no vaig ser jo mateixa, i em vaig deixar endur per la por que després em miressin malament... Però ho vaig fer; no volia sentir-me menys. A la primera vaig tossir molt, no sabia què era el que m'entrava, i a la segona també, però a la tercera i a la quarta ja no, i vaig començar a notar com el cos me'n demanava més.

Aquella nit no vaig fumar més; però passaven els dies i jo recordava el cigarret que em vaig fumar. A les meves amigues els va agradar; jo no sabia què fer. No m'agradava, però, al mateix temps, volia tornar a fumar. Estava feta un embolic!

Un dia una amiga va agafar d'amagat un paquet de tabac al seu pare, i vam quedar una tarda per fumar a un carreró del poble. Quan vaig sentir que el tabac m'entrava al cos vaig tenir la sensació que em treia un bon pes de sobre! Però en realitat me l'estava posant, i cada vegada més gros...

A casa no sabien que fumava. Ni ho havien de saber! Jo cada vegada notava que em cansava més fent esforços mínims, i l'alè em feia més pudor, però sempre procurava rentar-me les dents moltes vegades, i també canviar-me la roba sovint.

Ja duia tres mesos així, intentant aconseguir tabac de qualsevol manera amb les amigues i veient que cada vegada en necessitàvem més. A les classes d'educació física el professor no entenia com havia baixat tant el meu nivell, i sempre em renyava. Jo, que abans sempre era la primera en tot i no em cansava mai, ara no aguantava ni mitja hora fent exercici.

Vaig provar de deixar-ho unes quantes vegades; va ser molt difícil, però amb el temps ho vaig aconseguir. Vaig anar disminuint el nombre de cigarrets al dia, fins que vaig poder passar dos dies sense gens de tabac. Era feliç! Ja no fumava.

Un dia, a una festa d'una amiga, vaig conèixer un noi; era simpàtic, divertit, agradable, fantàstic... Des del primer moment que el vaig veure vaig quedar hipnotitzada. Suposo que va ser amor a primera vista. Vam xerrar un parell de vegades i ens vam fer

amics. Durant les setmanes següents vam quedar molt junts. I després que m'ho demanés i jo li digués que sí sense pensar-m'ho dues vegades vam començar a sortir. Amb ell tot era perfecte.

Ja feia un any que estàvem junts. Jo ja no fumava, però veia com ell s'embrutava els pulmons amb el tabac i li vaig comentar unes quantes vegades que deixés de fumar, però ell em contestava de mala manera que no ho volia deixar i que li agradava. Jo no volia discutir, i vaig deixar el tema.

Una tarda, mentre esperava el meu estimat al cantó del meu carrer perquè em recollís amb la seva moto, vaig sentir un soroll molt fort, com el que fan dos cotxes quan xoquen entre ells. Vaig córrer al carrer d'on havia sentit el soroll. Em vaig aturar a uns 8 metres de l'accident i vaig contemplar l'escena amb la mirada: hi havia hagut un xoc brutal entre un cotxe, que tenia tot un costat destrossat, i una moto, estesa a terra i encara més destrossada que el cotxe. Ja anava a mirar cap a una altra banda quan els meus ulls van tornar cap a la moto estesa a terra: la coneixia. No vaig voler pensar res que no m'agradés, i vaig arribar al lloc de l'impacte. El conductor del cotxe era viu, però amb una ferida al braç d'on li sortia molta sang. El conductor de la moto era uns metres més enllà; amb l'impacte devia haver sortit disparat i havia caigut a terra, segurament amb un cop molt fort. Vaig córrer a veure qui era i com estava.

No podia ser ell; no havia de ser ell! Però ho va ser. Em vaig agenollar al seu costat i vaig començar a cridar el seu nom desesperadament. No es movia gens, tenia el cos en una mala postura i li sortia molta sang del cap. No portava casc. Era la primera vegada que el veia sense!!

Mentre jo cridava el seu nom, ell va obrir els ulls a poc a poc. Em va mirar fixament i em va somriure, mentre les llàgrimes em començaven a tapar la vista i m'inundaven la cara. Jo li deia que es curaria, que estaríem junts per sempre, que l'estimava molt... Ell va utilitzar les darreres forces que tenia per pronunciar una última paraula que posaria fi a la seva vida: "T'estimo".

Em vaig posar a cridar i a plorar. El món s'enfonsava! Tot s'acabava! Res no tenia sentit...

No sabia dir ni qui ni com em va fer tornar a casa i em va tranquil·litzar. L'únic que sé és que vaig plorar durant dies i dies infinits. M'aterrava la idea que mai més tornaria a veure la persona que havia estimat i que més estimaria en tota la meua vida! No m'ho volia creure!

Un dia, mentre endreçava els calaixos del meu estudi, vaig trobar una capsa de tabac. Vaig quedar mirant-me-la durant una bona estona. Em van venir els records de quan encara fumava, i me'n van tornar a venir ganes una altra vegada, necessitava que alguna cosa alleugerís el meu dolor... El vaig encendre, i a la primera calada ja vaig notar la típica sensació de descans que em donava. En aquell moment em va servir per alleujar el dolor que sentia, però no ho hauria d'haver fet mai. Havia tornat a recaure, i vaig tornar a fumar més que mai.

Avui, deu anys més tard d'aquella desgràcia que em va marcar la vida, m'han diagnosticat un càncer de pulmó. Fins ara no he obert els ulls i no he vist la quantitat de porqueria que m'he estat ficant dins meu. Ara només em queda seguir un tractament i esperar, si és que no és massa tard. Amb tot el que m'ha passat he pogut comprovar que la meua pròpia vida m'ha servit de lliçó i aprenentatge.

...però també estic trist, ja que deixarem enrere i en el record l'escola, els companys i els mestres de tota la vida juntament amb la pressió que aquests feien quan estaven tot el dia pendants de tu, en part per bé teu...

Antoni Sevilla

Sigui com sigui i facem el que facem sempre tindrem el record d'Es Lledoner i dels professors. Crec que tots ens emportam molts molts moments passats.

Vanessa Garcia

Per mi, el col·legi Sant Alfons val molt, més del vuitanta per cent de la meua vida (...) Sento tristesa perquè estic obligada a anar-me'n d'aquest lloc.

Latifa Ferdi

Després de tants d'anys aquí, tota la vida, i un any extra que em vaig agafar, tinc moltes ganes d'anar-me'n però, per altra banda, crec que l'enyoraré molt.

Miquel Vicens

Sant Alfons ha estat sempre com a una família (...). Mai no canviaria el fet d'haver vingut a aquesta escola durant tots aquests anys.

Xisca Adrover

Tinc ganes d'arribar ja al final. Són molts d'anys i moltes alegries, també alguna decepció. He passat la millor part de la meua vida amb els meus companys.

Cristian Guerrero

Tristesa, enyorament...això és el que sentiré quan me'n vagi. Per a mi tots han estat com a una família i m'han ajudat sempre. Us don les gràcies per tot.

Pere Antoni Manresa

Tots els professors ens han acompanyat en els nostres anys d'educació i per això els vull agrair tot el que han fet per a nostaltres.

Carme Pomar

M'agrada molt que els meus pares decidiren canviar-me a aquesta escola per fer l'ESO.

Lourdes Garcia

Fa tants d'anys que som a aquesta escola que sé ben cert que quan me'n vagi la trobaré molt a faltar. Me'n porto milers de coses que no podré oblidar mai.

Mª Carmen Cañas

Ara és l'hora de prendre el vol. (...) El cicle a Sant Alfons s'acaba, però aquí no acaba el meu aprenentatge. El futur m'espera defora...

Pep Martí Mascaró

Ja tinc ganes de llibertat, de viure experiències noves en altres col·legis o instituts...però trobaré a faltar el personal.

Joan Mestre

El final d'aquesta etapa suposa una acumulació de sentiments contradictoris, positius i no tant positius (...) Sento una gran alegria i satisfacció per haver (...) tingut la sort de venir a aquesta escola i d'aprendre a compartir-ho tot. Només em queda dir gràcies a tots aquells que han fet que aquests anys fossin simplement increïbles.

Francesca Roig

(...)Agraïrem que ens hagin renyat quan ens hem equivocat, ja que dels errors se n'aprèn, com diuen, i també que ens hagin aplaudit quan les coses ens han sortit bé.

Mariona Salvà

No sé si sortiré havent après res, però sé que surt ben ensenyat.

Albert Rubio

Com oblidar quan don Toni Maimó ens castigava copiant una pàgina sencera i nosaltres sempre ens botàvem cinc línies per acabar més aviat.

Noelia Bourgois

Mai no oblidaré en Xisco fent acudits quan ens explicava les coses de primers auxilis, a na Cristina tan bona dona que ens ho perdonava tot i el caramull de feina que ens manava na Jero a la classe d'anglès.

Joan Ferragut

Buff! Quin darrer any! Els nostres camins se separen aquí. A la majoria no els tornaré a veure. (...) Que us vagi molt bé la vida i cuidau-vos molt.

Gabriel Piña

(...)el record de totes les coses viscudes, apreses, experimentades restaran a aquesta escola, lloc on ens han format, ens han educat i ens han preparat de la millor manera que han pogut per poder sortir i enfrontar-nos a un món totalment diferent del que hem viscut fins ara.

Mª Àngels Picornell

Vull donar les gràcies a tots els professors, els d'ara i els d'abans. Enyoraré a don Toni i les seves enfadades i al meu primer tutor, don Tòfol, amb qui vàrem jugar un partit de futbol quan a cinquè anàrem a Cabrera.

Cristian Risco

Com podré oblidar, d'aquest any, el bon servei del bar!

Julian Erlenkamper

Em fa ganes partir d'aquí, però crec que les coses no canviaran molt perquè seguiré estudiant i m'hauré d'aixecar prest ben igual.

Bernat Monserrat

Sembla mentida, però enyoraré algunes de les renyades dels meus mestres.

Xisco Oliver)

Per a mi, han estat uns anys meravellosos amb els amics i on he après molt. Salut i força!

Jaume Bennàssar

Surto d'aquí amb la cara trista però el cor feliç.

Raquel Sánchez

Ara el que compta és el present, el fet que ens tenim els uns als altres i tindrem un record per sempre de la nostra infantesa junts.

Marina Monserrat

Enyoraré alguns mestres que m'han ajudat molt en aquesta escola i això s'ha d'agrair. També vull dir que el viatge d'estudis ha estat meravellós.

Sebastià Obrador

Oe, oeee ooooo! Ja s'ha acabat l'escola...però quina pena després de tants d'anys junts amb els mateixos companys.

Carlos Sire

Partim orgullosos de tot el que hem après i dels educadors que hem tingut, ja que som com a una família.

Zara Adrover

Si dic que no tinc por de canviar de vida ara, menteixo. Ja no passarem més hores al pati junts amb els companys, ja no estarem tan units... Els nostres records són infinits (...) No canviaria res del que he viscut ja que tot forma part de mi i m'ha fet així com som.

Raquel Fernández

Me'n vaig d'aquí content per tots els amics que he fet durant tants d'anys i pels professors que he tingut, però també estic trist perquè m'allunyaré d'aquest ambient on hi he trobat com a en família.

Xavier Cabrer)

Aquest any me'n vaig del col·legi Sant Alfons. Fa ja molts d'anys que vinc...malgrat tot, mai no ho podré oblidar.

Maria Ballester

En **Jordi Sansó** no va escriure res perquè no tenia paraules...

Excursió a Eivissa

Viatge d'Estudis de 4t d'E.S.O Granada i Sevilla

Nins del *Primer* món Nins del *Darrer* món

Un cop més som al mes de juny, finalitzam un nou curs escolar i feim balanç del que ha passat i projectes del que ha de venir, però al nostre món hi ha molta gent a qui sembla que sols no els està permès fer projectes de futur, quan fins i tot superar un nou dia és quasi un miracle.

Per això, tot i que estam al començament de les vacances, temps d'esbarjo i d'allunyar-nos de l'estrès diari i de les preocupacions, voldríem dedicar una estoneta a reflexionar sobre les profundes diferències que divideixen aquest món globalitzat, bàsicament en el que afecta la infància.

... voldríem dedicar una estoneta a reflexionar sobre les profundes diferències que divideixen aquest món globalitzat...

Segons el comentari de l'escriptor i periodista **Eduardo Galeano**, sobre l'esclavitud infantil en el context de la globalització:

“La Sociedad, que prefiere el orden a la justicia, trata a los niños ricos como si fueran dinero, a los niños pobres como si fueran basura y a los del medio los tiene atados a la pata del televisor. Mucho antes de que los niños ricos dejen de ser niños i descubran las drogas caras que aturden la soledad y enmascaran el miedo, ya los niños pobres están aspirando pegamento . Mientras los niños ricos juegan a la guerra con balas de rayos láser, ya las balas de plomo acribillan a los niños de la calle, porque, desde el punto de vista del sistema, la vejez es un fracaso, pero la infancia es un peligro. Algunos expertos llaman “niños con escasos recursos” a los que se disputan la basura con los buitres en los suburbios de las ciudades.”

Un informe del **Fons de les Nacions Unides per a la Infància**, titulat “*La infància amenaçada*” ens presenta un panorama esgarrifant: dels 2.200 milions de nins i nines que viven actualment en el món, n'hi ha 1000 milions que viven en la pobresa. Com bé deia **Kofi Annan**: “*La pobresa denega als nins i a les nines la seva dignitat, posa en perill les seves vides i limita el seu potencial*”.

Precisament és en els països del Tercer Món on hi viuen la majoria de nins: 1900 milions front als 300 dels països desenvolupats. D'aquests quasi 2000 milions, 640 viuen sense una vivenda adequada, 400 no tenen accés a l'aigua potable, 270 tampoc poden arribar als serveis de salut. Així mateix en el món actual hi ha més de 121 milions de nins i nines en edat escolar primària que no van a l'escola, i la majoria són nines. Si parlem de la situació de supervivència i expectativa de vida a la infància, la situació és igualment preocupant: diàriament moren més de 29.158 nins i nines que no han complert els 5 anys, moltes d'aquestes morts es podrien evitar, ja que una gran majoria són el resultat de la manca d'aigua

potable i sanejament adequat.

Aquestes xifres, comparades amb les que es donen en els països desenvolupats, ens demostren les impressionants distàncies que existeixen entre els “dos móns”, i sembla que de cada vegada augmenten en comptes de minvar.

Les imatges que ens mostren els mitjans de comunicació d'aquesta infància del Tercer Món, és la de “Nins i nines que graten a les muntanyes de deixalles de Manila; que carreguen un AK-47 a les selves de la República Democràtica del Congo; que es veuen obligats a prostituir-se en els carrers de Moscou, que demanen almoïna per poder menjar a Rio de Janeiro, que han quedat orfes a causa de la SIDA a Botswana...”.

Segons senyala **Kofi Annan**, al pròleg de l'informe d'UNICEF, *“Els conflictes i la violència impedeixen als nins gaudir d'una vida familiar segura i traeixen la seva confiança i esperança. La SIDA mata els seus pares, els seus mestres, els seus metges i els seus malalts i també els mata a ells ...”*.

Després de la “Declaració del Mil·lenni” signada en el 2000 per tots els membres de la ONU, semblava que la situació podria canviar, però els canvis no han estat significatius, i a dia d'avui encara són molts els països on la infància viu la mateixa situació.

“Mentres a una part del món hi ha nins que no tenen res per menjar i despertar-se el matí es converteix quasi en un miracle, menors de l'altre costat fan dieta per no engreixar i somnien en coses materials que no necessiten.” (Diario Vasco.com)

“Cada matí, nosaltres, després d'aixecar-nos, rentar-nos i alimentar-nos bé, ens posem la motxilla, fem un petó als nostres pares i marxem a l'escola. Però a l'Àfrica, a l'Àsia, etc..., cent, o potser dos-cents milions de nens s'aixequen dels seus llits, mengen una mica de sopa d'abir i marxen de casa per a afrontar una jornada de treball que pot durar 18 hores. Amb freqüència treballen i (no rarament) moren per nosaltres”. (Martínez Reguera)

A l'altra cara del món els problemes dels nins se centren en els creixents índex d'obessitat, d'incomunicació en l'entorn familiar i de conflictes a les escoles.

UNICEF en el seu informe de final de 2008 ens recorda que els drets dels nins són violats de manera sistemàtica i massiva en el món i posa com exemple les següents dades: 228 nins i principalment nines, són explotats cada hora a Amèrica Llatina i al Carib. També fa una crida urgent als

governos, organismes internacionals i particulars perquè augmentin l'ajuda econòmica i els mitjans materials per eradicar aquesta lacra. Adverteix que *“No es pot esperar que passi l'actual crisi financera mundial”*.

Altres organismes destaquen que en el terreny econòmic, la recerca de grans beneficis ha deixat els nins exposats a greus riscos com la prostitució i la pornografia i per altra banda, les nines víctimes de costums com la mutilació genital o els crims d'honor.

DAVANT AQUEST CRUU PANORAMA, EXISTEIXEN ALTERNATIVES O EXPECTATIVES DE MILLORA?

Els organismes internacionals i les ONGs que treballen per a la defensa dels drets de la infància han destacat que una de les claus per rompre amb la falta d'escolarització, l'explotació laboral, la desnutrició i l'absència d'aliments que pateixen els menors del Tercer Món és la *formació de les dones*. Cada vegada més els projectes de cooperació se centren a eliminar la desigualtat i promoure l'autonomia de la dona. Cada any addicional d'educació que tenen les mares provoca una reducció de mortalitat infantil d'entre un 5 i un 10%, ja que inculquen hàbits higiènics que redueixen malalties a més de millorar l'escolarització dels seus fills.

Com també ja hem dit, *l'educació* és un dels pilars principals per a poder superar aquesta cruel situació, que pateixen milions d'infants: eradica l'explotació

El llibre no sols (i que no és poc) és cultura i és plaer, sinó que també és poder.

laboral infantil, genera llocs de treball qualificat i redueix les despeses sanitàries.

Es tracta d'*acabar amb la pobresa*, modificant les causes, canviant profundament l'organització econòmica i les relacions econòmiques internacionals. Hem de dir NO! al sistema amb un canvi radical del nostre estil de vida .

"No es pot viure en l'esquizofrènia de ser solidaris els dies parells i competitius els senars" [...]. "Consumir menys, aprendre a ser més pobres, a contentar-se tenint menys ... Per ser més!" (P.Alex Zanotelli, Des de les barraques de Korocho). Si alguns són pobres és perquè altres han acumulat o heretat de demés, i aquest excedent és propietat robada fins que no sigui compartit amb els pobres."

DOS MONS CONTRAPOSATS EN UN MATEIX PLANETA I ELS NINS I LES NINES , QUE SÓN ELS HOMES I LES DONES DEL FUTUR, VÍCTIMES I TESTIMONIS

BIBLIOGRAFIA:

<http://noalaesclavitud.wordpress.com/esclavitud-infantil/>

<http://www.diariovasco.com>

<http://hunnapuh.blogcindario.com>

Lliscar sobre les onades

Tota la vida he viscut vora la mar i sempre l'he considerada la meva joguina preferida. La mar és un recurs natural que els que hi vivim a prop encara podem fer servir de manera gratuïta, i si sabem utilitzar-lo bé ens pot proporcionar diversió i benestar en aquells moments que més ho necessitam.

Ja des de la infància recordo amb claretat les nombroses travessies amb el llaüt de mon pare per diversos llocs del litoral Balear i les fantàstiques nits a l'illa de Cabrera.

Dins els primers anys de l'adolescència, les meves aficions es varen anar decantant per activitats relacionades amb la mar. Inicialment em va apassionar el meravellós món de la vela. El meu germà gran que en aquells temps era monitor, em va contagiar la il·lusió per navegar amb el simple so del vent. De l'*optimist*, vaig passar al *cadete* i al 420, i després al 470 i al *windsurf*. Finalment, la meua parella de vela i jo vàrem descobrir l'art de lliscar sobre les onades, i poc a poc, ens vàrem anar introduint en aquell atractiu nou món.

El surf és un esport que consisteix a posar-se drets damunt una planxa alhora que et deixes portar per la força de les

ones. Aquest esport també inclou l'exercici necessari per arribar nedant fins on comencen a trencar les onades, cosa que a vegades pot ésser esgotadora i fins i tot perillosa, quan hi ha molta mala mar. Es tracta d'un esport en general bastant dur ja que, a més de lluitar contra la força de la mar, segons on el practiquis el fred de l'hivern també juga en contra.

L'origen d'aquest esport data aproximadament de fa 500 anys, quan un explorador anglès, James Cook, arribà a la Polinèsia i es trobà que els indígenes d'allà utilitzaven per divertir-se troncs d'arbres per colcar damunt les ones. En els anys 50-60 del segle passat amb l'interès dels turistes i els militars dels Estats Units de Hawaii, el surf va agafar força, començant a fer-se popular a les costes de Califòrnia i Austràlia, des d'on amb el pas del temps es va donar a conèixer arreu del món mitjançant l'ús de la televisió

com a mitjà de comunicació. Actualment, el surf s'ha convertit en la passió de milions de joves, i no tan joves, de qualsevol lloc coster del món.

Quan vaig començar a surfejar, a Mallorca érem gairebé només un grup d'amics i coneguts que anàvem cercant el temporal vingués d'on vingués, amb la il·lusió de passar una bona estona junts i amb la bellesa de la mar encabritada com espectador principal. La recerca de les ones no era més que una excusa per estar junts i viure estones agradables a l'aire lliure.

Actualment, la gran indústria de la moda i la publicitat ha poblat en excés les zones més aptes per a la seva pràctica. A més, la contaminació continuada de la mar, l'augment de ports esportius i de zones turístiques, la reducció d'espais verges, la creixent població de meduses fan que cada vegada sigui més complicat practicar aquesta afecció amb tranquil·litat.

Tot i així, encara avui, quan el temps i la Natura ho permeten continuu gaudint de la mar, fent allò que més m'agrada, lliscar sobre les onades.

Xavier Ginart Bosch
Professor de PQPI i ESO

Navegant sense rumb

El passat mes d'abril es varen presentar dos estudis sobre les Tecnologies de la Informació i la Comunicació (TIC) i els usos que en fan els menors de les Illes Balears, publicats per la Fundació iBIT en el marc del Plan AVANZA.

Durant la presentació a la UIB va sorgir un interessant debat quan una periodista va demanar als ponents si creien que Espanya havia d'incloure el "Twitter" i el "Facebook" en els plans d'estudis escolars, tal i com es planteja a Anglaterra. En Llorenç Valverde, Vicerector de la UOC, va respondre representant un argument que havia iniciat un dels altres ponents, el catedràtic de la UIB Tomeu Serra.

Tots dos coincidiren que la solució a l'analfabetisme digital no són les eines que es fan servir. Les eines només són instruments per a solucionar problemes i el fet de divulgar-ne unes poques a les escoles no fa que les persones entenguin per què, quan o com s'han d'usar.

Avui en dia, donada la velocitat amb que evoluciona la Societat de la Informació i les noves tecnologies que se'n deriven ens trobam davant un nou tipus d'analfabet digital. És aquell que ja té accés a les noves tecnologies però

no és capaç d'anar més enllà de les eines que coneix i molt manco de trobar-ne usos alternatius.

És com aquell qui aprèn un idioma amb frases fetes, sense entendre les normes gramaticals ni els distints sentits de les paraules. Haurà après un idioma de laboratori que no li servirà gens per conviure a l'estranger.

Fins ara tant les administracions públiques com les entitats que fan cursos TIC han estat formant persones en aplicacions com l'Internet Explorer o el Microsoft Office i ara, més recentment, han passat a fer-ho en serveis com el Twitter o el Facebook. En canvi ningú sembla tenir el temps necessari per explicar com es navega per Internet, què és un editor de texts o el per què d'una Xarxa Social.

La impressió és que estam creant usuaris que perceben Internet com un llistí de telèfons amb cercador, que es es diu "gúguel". I és que molta gent no sap

anar més enllà dels resultats que li ofereix el cercador. Amb un click cap a la pàgina de davant i un click per tornar a l'inici ja diuen que naveguen per la xarxa però són incapaços de moure's dins un portal web perquè no coneixen les regles bàsiques de funcionament d'Internet.

Com tota qüestió de mercat, als fabricants d'ordinadors ja els va bé que la demanda sigui superior a la necessitat dels usuaris. La gent compra un ordinador per tenir messenger o Facebook no per aprofitar els avantatges de la informàtica.

Aquest tipus d'usuaris que "ja naveguen" són els nous usuaris de les TIC, l'evolució dels analfabets digitals. Són usuaris que tenen unes nocions bàsiques d'Internet, de les noves tecnologies en general, però amb l'inconvenient que aquestes els suggereixen més

problemes que solucions.

Si no hi ha res de nou els joves d'avui dia ja seran Nadius Digitals. No tendran els problemes dels majors que ara accedeixen a les noves tecnologies perquè hi hauran crescut. Però si els mostrem només les eines mai seran capaços d'entendre per què fan les coses. Fet i fet ningú a l'escola ha après a multiplicar i dividir amb una calculadora Casio.

Els estudis sobre TIC i Menors, un per a l'edat 6 a 14 anys i un de 15 a 16 anys es poden descarregar i llegir gratuïtament des del web <http://www.ibit.org/home/difusion/publicaciones.php>

Extret del blog de'n Miquel Lluís Mestre
www.mestremestre.com

Conjunt Els Esquirols.

Joan Prohens

Joan Manel Moreno

M^a del Mar Puig

F. Xavier Monserrat

Jaume Roig

Regina Tauler.

Març de 1988

*Mestres de Sant Alfons a
una Excursió a Lluc*

Maria A. Obrador, Josep Mascaró, Pere Artigues, Antoni Sagrera Caldentey, Guillem Bonet, Macià Barceló, Pare Jaume Durán, Biel, Biel Bordoy, Antoni Vicens, Miquel Riera, Antoni Sagrera Vadell

Any 1974

*II Trobada de Corals
Infantils de Mallorca.*

*Organitzada pel
Col·legi Sant Alfons*

Maig de 1979

Sebastià Roig Maimó
Escola des Carrixó
Curs 1953-54

Francisca Ramena
Estebich
Escola de les Monges
Trinitàries
Curs 1947-48

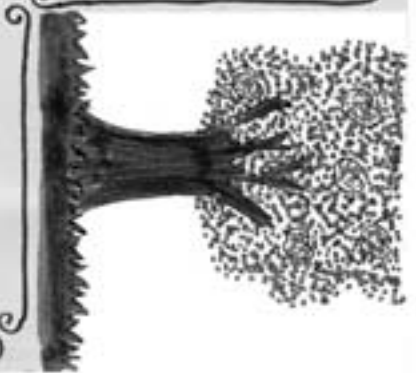
Pere Mesquida Obrador
Escola Graduada de
Felanitx
Curs 1943-44

La filla es mou
delicadament mognida
pel vent, coltrada
pel sol
alimentada pel terra
que agitada
repija la gent.
La primavera
la sang altera
a l'estiu aigues mil
a la tardor hi ha fredor
i a l'hivern flocs de neu
estacions temporals
hi són cada any
i al meu cor hi ha espai
per un gran regal

Zoé Adrover Parapar

Ser furbana

